1e Jaargang, nummer 29, 8 oktober 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : Reformatie en Institutie VI, en De Psalm van de Reformatie

REFORMATIE EN INSTITUTIE VI

In het westen komt het telkens weer voor dat valse dogma’s zijn gebaseerd op valse vertalingen van de bijbel. Hoe ontstaan die valse vertalingen ? Vaak vertaald men het heel selectief vanuit het Grieks, terwijl dat niet eens de eerste grondtaal is. Jezus, de discipelen en de apostelen spraken hoofdzakelijk Aramees. In het Aramees worden de bijbelteksten ineens weer duidelijk.

Om een voorbeeld te geven : Hebreeën 9:27 wordt vaak vertaald als : ‘Het is de mens gegeven eenmaal te sterven en daarna het oordeel.’ Hierop heeft men tal van vreemde leringen gebaseerd. Ze dragen dit vers vaak op ter verdediging van hun vreemde standpunten. Het probleem is echter dat het Aramees iets heel anders zegt :

‘Het is de innerlijke mens gegeven om een keer een verborgen plaats te vinden om tot betekenis te komen.’

Johannes 3:16 wordt meestal vertaald als ‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.’

Maar in het Aramees staat er : ‘Zoals God (eli, alah) de wereld beproefd heeft, zo heeft hij het verborgen zoonschap gegeven zodat degene die hier de waarheid in ziet niet zal zondigen maar eeuwig zal leven.’

Hier wordt de nadruk niet gelegd op het niet verloren gaan, maar op het niet zondigen, niet afdwalen.

In de leer van Calvijn was er een strijd en verschil tussen God’s Wil en God’s Raadsbesluit. God’s Raadsbesluit lag dieper en was verborgen en voorbeschikt. Het was God’s eigenlijke en diepere natuur. Ook God’s Wil was hieraan onderworpen, als God’s hogere Wil, de uitverkiezing.

Dit had God zo gedaan om de mens te beschermen tegen wereldse uitverkiezing. De uitverkorenen van God waren juist kinderen en hen die door de wereld waren veracht. Er is in de leer van Calvijn een strijd tussen vrije wil en onvrije wil, omdat de mens ook uit twee delen bestaat, net zoals God.

De hervormde predikant L. Kievit (1918-1990) stelde in een preek in 1960 dat het geloof buiten de aanvechtingen niet te verstaan is. [1] Het leeft er in, het leeft er niet van, stelde L. Kievit. We hebben die dialectische natuur dus nodig, en het is iets wat we moeten leren, dat er geen geloof is zonder strijd. Het vormt een organisch geheel. Die strijd is niet alleen naar binnen gericht, maar ook naar buiten. Die strijd is met het eigene en met het andere. God strijdt tegen zichzelf, God’s wil met God’s raadsbesluit, het ondiepe met het diepe, en die strijd is ook in de mens, die als een beeld van God is.

Er zijn geen eenzijdige antwoorden te geven in de dialectische theologie. Dingen hebben twee kanten. In de meerzijdigheid en tweezijdigheid van de theologie is er ook een hemelse eenzijdigheid, want de mens moet loskomen van de zonde. Hier spreekt onze catechismus ook over.

Het dialectische mechanisme (Calvijn, Fichte, Kant, Hegel, Nietzsche, Barth, latere Nederduits gereformeerde dogmatiek enz.) moet ontdekt, geleerd en geoefend worden.

Laodicea is akelige en extremistische eenzijdigheid. Het materialisme heeft zichzelf verletterlijkt en gemonopoliseerd, en mythes en gedichten hebben ze historisch gemaakt. Daarom moet er een grote uittocht uit Laodicea zijn waar zowel de oude als de nieuwe bijbel over handelen.

voetnoten :
[1] in zijn preek over Genesis 21:1-7

DE PSALM VAN DE REFORMATIE

‘Ellendekennis is het zuiverste bewijs van genade,’ wordt veel gezegd in bevindelijk-gereformeerde kringen, als ze het over de zaligmakende ellendekennis hebben, die de sleutel is tot het verbond. Ook wordt het veel genoemd als de sleutel tot Jezus. De predikant W. Hage (1912-2003), die zijn loopbaan in Aalst-Brakel (1952-1954) en Nunspeet (1954-1958) begon, en daarna naar Middelburg ging (1958-1962), en ook een leerling van C. Steenblok was, wees erop dat Jezus zich niet zomaar liet aanraken, in zijn preek over zondag 46 vraag 120 en 121,

wijzende op Johannes 20:17 :

‘Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God.’

W. Hage wijst erop dat Maria in een zoete gemeenschap wilde omhelzen, maar dat Jezus dat haar niet toestond. Wek de liefde niet op voordat het haar behage, stelt het Hooglied, maar hoevelen hebben Jezus wel niet tegen zijn zin aangeraakt ? Hij stelde ook eens dat de mens eigen gronden alleen maar kan verliezen door de ellendekennis, die in principe de ontmaskering is van het vlees, wat in de leer van Calvijn het voornaamste stuk van de theologie is, als het fundament waarop het vlees gedood kan worden. Vandaar dat W. Hage ook stelde dat er geen verlossing is zonder de ellendekennis. C. Steenblok stelde ook dat dit altijd voorop moest staan. In die zin waren de oudvaderen aan elkaar verbonden, en streden ze tegen de andere Laodiceaanse Jezus, het snelle bijgeloof wat in de gemeente was doorgedrongen als de ketenen van oppervlakkigheid en voorwerpelijkheid, wat de deur opende voor allerlei soorten wereldgezinde dwaalgeesten.

In dat opzicht sprak de hervormde predikant L. Kievit in zijn preek over Genesis 21:1-7 uit 1960 ook over de besnijdenis van Izaak, waarbij bloed moest vloeien. Kievit stelde dat het wenen van Izaak over de besnijdenis, het smartelijke, juist een teken en zegel van het verbond was. Het klagen en kermen om de zonden was in de leer van C. Steenblok de ware pinksterdag (De Wachter Sions, 7/6, 1957 en 27/5, 1966). Daar gaat ook Ezechiel 9 over.

Waar dit kruist met de kinderen en de door de wereld verachten, de armen, de vreemdelingen, de armen van geest, de minderheden, de moeilijk opvoedbaren, de eenlingen die nergens inpassen, hen die altijd twijfelen, de verbrokenen van ziel, de verslagenen van hart, daar zijn de uitverkorenen. Het is een dichterlijk beeld. God heeft hen uitverkoren die niet door de wereld zijn uitverkoren. De eersten zullen de laatsten zijn. Dat is de psalm van de reformatie die wereld en kerk omkeerde.

Als L. Kievit spreekt over het Woord van God dan stelt hij dat het zo smal is dat het vlees er niet op kan bouwen. We kunnen dit vergelijken met het smalle pad tot de enge poort. Kievit stelt dat al het andere zal wankelen, vergaan en bezwijken.
